

GEORGIUS

časopis farnosti Bobrovec

Obsah

- 1 Milosrdenstvo
- 2 Brána milosrdenstva...
- 3 Božie milosrdenstvo
- 5 Z histórie farnosti
- 7 K sviatosti birmovania
- 9 Odpustová sv. omša
- 9 Svätá omša na Vápenici
- 10 Prvé sväté prijímanie
- 10 Vypni telku, zapni seba
- 12 Stanovačka
- 12 Púť do Smižian

Vydáva Rímskokatolícka cirkev, farnosť Bobrovec.
 Redaktori: Michal Marlena, Martina Lisá, Martina Gajancová, Martin Brziak, Miroslava Triznová
 Cenzor: Michal Marlena
 Jazyková úprava: Anna Ondrejková
 Grafická úprava: MM
 Imprimatur: Mons. Štefan Sečka, spišský diecézny biskup. BÚ Spišská Kapitula - Spišské Podhradie
 29. 4. 2014. Prot. č. 789/14
 Adresa redakcie: bobrovec@kapitula.sk
 Redakčná rada si vyhradzuje právo úpravy a krátene príspevkov.

GEORGIUS

Milosrdenstvo

zdroj: <http://www.milosrdenstvo.sk>

Film režiséra Spielberga Schindlerov zoznam netreba veľmi predstavovať. Film zobrazuje hrôzy vojny, brutalitu, s akou sa môže správať človek k človekovi. Ale ukazuje aj dobrotu a vynaliezavosť pri záchrane ľudských životov. Uprostred filmu je scéna, ktorá sa odohráva na jednom balkóne. Na ňom sa hlavné postavy Oskar Schindler a Amon Göth zamýšľajú nad otázkou moci. Oskar zakončí rozhovor tým, že najväčším prejavom moci je dať človekovi milosť, odpustiť mu. Ako možno z filmu pozorovať ďalej, táto myšlienka hlboko zasiahla do Amonovho života.

Slová „odpúšťam ti“ sú neskutočne mocné, či už v bežnom živote, keď túžime urovnať spory, alebo v duchovnom živote, zvlášť pri sviatosti zmierenia, keď nám Boh prostredníctvom kňaza hovorí, že nás nekonečne miluje a odpúšťa nám naše hriechy.

Svojou mocou nám totiž Boh vracia slobodu Božích detí, vracia nám život. Oslobodzuje nás.

redakcia

Brána milosrdenstva v tvári Ježiša Krista (pokračovanie)

Zdroj: Photo: Getty Images, iStockphoto

Svätý Otec František začína bulu *Misericordiae vultus*, ktorou ohlásil slávenie mimoriadneho jubilejného roku milosrdenstva, práve týmito slovami: „Ježiš Kristus je tvárou Otcovho milosrdenstva.“ Božie milosrdenstvo sa naplno zjavilo v Kristových slovách a skutkoch. Pán Ježiš pri ohlasovaní Božieho milosrdenstva ľuďom naviazal na tú skúsenosť Izraelitov, ktorú mali z okusovania Božej lásky a dobroty. Otcovo milosrdenstvo ku každému človekovi sa zračilo z každého jeho slova a skutku.

Kristus svoje verejné vystúpenie v nazaretskej synagóge začal práve slovami proroka Izaiáša, z ktorých zaznieva posolstvo Božieho milosrdenstva: „Duch Pána je nado mnou, lebo ma pomazal, aby som hlásal evanjelium chudobným. Poslal ma oznámiť zajatým, že budú prepustení, a slepým, že budú vidieť, utlá-

čaných prepustiť na slobodu a ohlásiť Pánov milostivý rok.“ (Lk 1, 18-19)

Ohlásenie Pánovho milostivého roku nie je nič iné, ako vyhlásenie Božej amnestie pre všetkých zotročených zeme, ktorých sužujú hriechy alebo aspoň ich následky. Kristus prišiel na svet, aby ho zbavil otroctva zla a hriechu.

Všetky evanjeliá sa sústreďujú na toto mesiášske poslanie Krista, ale najviac ho zdôrazňuje evanjelista Lukáš. Preto jeho evanjelium nazývame „Evanjeliem Božieho milosrdenstva“. V tomto evanjeliu nachádzame krásne podobenstvá, ktorými Kristus približoval a objasňoval milosrdnú lásku nebeského Otca. Podobenstvá o milosrdnom otcovi a márnratnom synovi, o milosrdnom Samaritánovi, podobenstvo o stratenej ovečke, o stratenej drachme, o nemilosrdnom sluhoovi a mnohé ďalšie vždy nejakým spôsobom osvetľujú lásku a milosrdenstvo.

„Kristus nám zjavuje Boha, ktorý je Ocom a je ‚Láska‘, ako to zdôraznil svätý Ján vo svojom prvom liste, zjavuje nám Boha, ktorý je ‚bohatý na milosrdenstvo‘, ako to čítame u svätého Pavla. Táto pravda nie je iba dajaké poučenie, ale je to dôležitá skutočnosť, ktorú nám Kristus predstavuje. Sprítomniť Otca ako lásku a milosrdenstvo znamená u Krista základné uskutočňovanie jeho mesiášskeho poslania... Primerane tomu, že Ježiš ohlasuje prítomnosť Boha ako Otca, lásku a milosrdenstvo, vyvolil si milosrdenstvo za jeden z hlavných predmetov svojej učiteľskej činnosti.“ (*Dives in misericordia*, 3)

Pán Ježiš zjavoval Božie milosrdenstvo aj všetkými svojimi skutkami. Predovšetkým jeho zázraky boli priam znameniami a dôkazmi milosrdnej lásky Otca na tejto zemi. Zázrakmi Kristus naznačil,

že prišiel zbaviť svet hriechu a jeho následkov: chorôb, trápení, vykorisťovania, mravného a fyzického zla. Ony boli dôkazom, že Božie kráľovstvo prišlo na svet a je prítomné medzi ľuďmi. „Ale ak ja Božím prstom vyhánam zlých duchov, potom k vám prišlo Božie kráľovstvo.“ (Lk 11, 20)

Sám Kristus považoval svoje zázraky za znamenia, pomocou ktorých mali ľudia vybadať a spoznať Božiu lásku. Keď prišli poslovia od Jána Krstiteľa, aby sa ho opýtali, či je naozaj očakávaný Mesiáš, odkázal mu: „Chodte a oznámte Jánovi, čo počujete a čo vidíte: slepí vidia, chromí chodia, malomocní sú čistí, hluchí počujú, mŕtvi vstávajú a chudobným sa hlása evanjelium.“ (Mt 11, 4-5)

Sv. Ján Pavol II. v encyklike *Dives in misericordia* takto zhrňuje obsah evanjeliového posolstva: „Ježiš najmä spôsobom svojho života a svojimi skutkami ukázal, ako je prítomná láska v našom svete: tá láska, ktorá je činná, ktorá sa obracia na človeka a vzťahuje sa na všetko, čo patrí k ľudskej bytosti. Túto lásku možno skúsiť najmä vtedy, keď ona prichádza do styku s chorobou, krivdou, núdzou - a vôbec s tým celým historickým ‚stavom človečenstva‘, ktorý znamená rozličnú fyzickú i mravnú ohraničenosť a krehkosť človeka.“

Vzhľadom na spôsob a rozsah, akým sa táto láska prejavuje, sa ona v biblickej reči nazýva ‚milosrdenstvom‘.“ (*Dives in misericordia*, 3)

Kristus nebol iba učiteľom Božieho milosrdenstva, ale aj jeho dokonalým uskutočňovateľom. Ako služobník Božieho milosrdenstva na zemi ľuďom dával Otcovo odpustenie.

Zreteľne ukázal, že mu Otec dal moc odpúšťať hriechy a sprítomňovať Otcovu lásku v dušiach kajúcnikov. Úchvatné a inšpirujúce sú stretnutia Krista s hrieš-

nikmi, ku ktorým sa milosrdne skláňal a odpúšťal im.

Človek na posteli, ktorého priniesli štyria a cez otvor v streche domu spustili k Ježišovi, aby ho uzdravil; ženu, ktorú pristihli pri cudzoložstve a chceli ukameňovať; iná kajúcnica, čo mu slzami umývala nohy a vlasmi utierala a mnohí ďalší - tí všetci stretli sa objavili v Kristovi milosrdnú Božiu lásku.

Zástup hriešnikov z evanjeliových príbehov spoznal a pochopil, že láska je väčšia ako hriech. Láska hriech premáha a likviduje tak, že ho odpúšťa. Lenže láska je aj ovocím milosrdenstva a odpoveďou človeka na Božie odpustenie. Kristus to jednoznačne vyjadril v rozhovore s farizejom: „Preto ti hovorím: Odpúšťajú sa jej mnohé hriechy, lebo veľmi miluje. Komu sa menej odpúšťa, menej miluje.“ (Lk 7, 47)

Mons. Pavol Janáč

Božie milosrdenstvo

zdroj: <http://radaznebe.webnode.cz/>

Encyklika *Dives in misericordia* nás poučuje, že Boží Syn je Zjavením Boha Otca. „Kto mňa vidí, vidí Otca.“ Boží Syn je zjavením Otca vo všetkých svojich slovách i skutkoch. On je najúžasnejším prejavom Božej lásky. Nie je rozdiel, čo sa týka lásky Boha k človeku, medzi Bohom Otcem a Božím Synom. Myšlienka vykúpenia človeka sa zrodila v srdci Boha Otca. Bohatý na milosrdenstvo je Boh, ktorého nám Ježiš Kristus zjavil ako Otca.

Svätý Otec vysvetľuje, ako máme chápať vzťah medzi milosrdenstvom a

zdroj: <http://www.pastoralsiglo21.org>

spravodlivosťou v samotnom Božom srdci. Láska zmierňuje spravodlivosť a zasa spravodlivosť vlastne slúži láske. Táto prednosť a vznešenosť lásky pred spravodlivosťou je príznačná pre celé zjavenie a prejavuje sa práve milosrdenstvom. Žalmistom a prorokom to bolo také jasné, že nakoniec samo slovo spravodlivosť znamenalo pre nich spásu, ktorú uskutočnil Pán, a jeho milosrdenstvo.

Božia spravodlivosť je niečo úplne iné ako naša ľudská. Našu spravodlivosť definujeme ako snahu dať každému, čo si zaslúži. Božiu spravodlivosť by sme mali skôr chápať ako „dať každému to, čo potrebuje“. Táto Božia spravodlivosť sa potvrdzuje v dare Božieho Syna, v jeho smrti pre nás a pre našu spásu.

Láska vylučuje nenávisť a pranie zla voči tomu, komu sa raz darovala: „nič nemáš v nenávisti z toho, čo si učinil“. Tieto slová odhaľujú hlboký základ vzťahu medzi Božou spravodlivosťou a milosrdenstvom vzhľadom na človeka a na svet. Je to Boh sám, ktorý platí dlžobu za hriech Adamov. Božská náplň vykúpenia sa nevzťahuje len na odčinenie hriechu, ale s láskou obnovuje v človekovi tú tvorivú silu, ktorou môže znova dosiahnuť plnosť života a svätosti pochádzajúcej od Boha. Vykúpenie takto prináša so sebou zjavenie milosrdenstva v jeho plnosti.

Veľkonočné tajomstvo je vrcholom tohto zjavenia a uskutočňovania milo-

GEORGIUS

srdenstva, ktoré môže urobiť človeka spravodlivým. Kríž postavený na Kalvárii, z ktorého Kristus naposledy hovorí so svojim Otcem, je prejavom hlbokkej lásky. Boh, ktorého nám Kristus zjavil, je so svetom úzko spojený. S človekom, ktorého povolal k životu na tomto viditeľnom svete. Je to láska, ktorá nielen tvorí dobro, ale dáva účasť aj na samom živote Boha. Lebo kto miluje, ten chce darovať seba samého.

Kríž stále hovorí o Bohu Otcovi, ktorý je naskrze verný svojej láske voči človekovi: „Veď Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodného Syna, aby nezhynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život.“ Avšak veriť v ukrižovaného Syna znamená „vidieť Otca“; znamená veriť, že vo svete jestvuje láska a že je mocnejšia než akékoľvek zlo, do ktorého je zapletený človek i celé ľudské pokolenie. Veriť v takúto lásku znamená veriť aj v milosrdenstvo. Ono je totiž nevyhnutnou zložkou lásky, je akoby jej druhým menom.

Kríž je prejavom zápasu proti zlu vo svete, ktoré človeka pokúša a sužuje, natíska sa mu do duše. Kríž nie je posledným slovom Boha a jeho zmluvy: toto slovo odznelo až pri svitaní toho dňa, keď najprv ženy a potom apoštoli prišli k hrobke ukrižovaného Krista, videli, že hrob je prázdny a prvýkrát počuli zvest: „Vstal z mŕtvych“.

Kristov kríž je „základným“ zjavením milosrdenstva, ktoré bojuje proti samému koreňu všetkého zla v dejinách človeka: proti hriechu a smrti. V kríži sa teda Boh najhlbšie skláňa k človekovi a ku všetkému, čo človek - najmä v ťažkých a bolestných chvíľach - nazýva svojim nešťastným osudom. Kríž je liečivým dotykom večnej lásky, ošetrojúcej najbolestivejšie rany ľudského života na zemi.

duchovný otec Michal

Z histórie farnosti

Župan Ján Krstiteľ Illésházy, ktorý so svojou manželkou Sidóniou Batthyániovou dal nášmu kostolu titul Chrám svätého Juraja, pochádzal z významného uhorského šľachtického rodu. V obci Illyésháza (Eliášovce) pri Dunajskej Strede mali najskôr malý zemiansky majetok.

Slávu a bohatstvo priniesol rodu Štefan I. Illésházy (1541-1609), bojovník proti Turkom, ktorý v službách Habsburgovcov dosiahol hodnosť palatína. Donáciami za vojenské zásluhy, kúpou, špekuláciami pri armádnych dodávkach, ale najmä ženbou získal rozsiahle majetky. S druhou manželkou Katarínou, rodenou Pálfyovou, získal panstvá Likava a Svätý Jur. On sám a jeho potomkovia rodový majetok rozšírili o Rohovce, Trenčín, Dubnicu nad Váhom, Súču, Bánovce nad Bebravou, Šurany, Hodonín, Horné Lovčice, Košecu, Brumov, Vsetín na Morave a Érd vo Fejérskej stolici. Illésházyovci patrili medzi najbohatšie magnátske rody v Uhorsku. Trvalým sídlom rodu sa stal Trenčiansky hrad.

Od roku 1582 bol Štefan I. Illésházy liptovským županom, od roku 1600 dedičným trenčianskym a liptovským županom. Po jeho smrti (1609) sa liptovskými županmi stali ďalší príslušníci Illésházyovského rodu. Gašpar Illésházy (1593-1648) bol županom v rokoch 1610-1648, Gabriel Illésházy (1623-1667) v rokoch 1649-1667, Juraj Illésházy (1625-1689) v rokoch 1667-1689, Mikuláš (tiež uvádzaný ako Nikolaj, 1653-1723) v rokoch 1869-1723, Jozef Illésházy (1700-1766) v rokoch 1723-1766, Ján Krstiteľ Illésházy (tiež uvádzaný ako Ján Baptista, 1737-1799) v rokoch 1766-1799, Štefan II. Illésházy, posledný mužský potomok rodu (1762-1838) v rokoch 1800-1822, kedy

sa funkcie vzdal. (V rôznych prameňoch sa tieto údaje môžu uvádzať odlišne.)

Ján Krstiteľ Illésházy (1737-1799) bol synom Jozefa Illésházyho a Terézie Petronely, rodenej Traunovej. Založil skláreň svätej Sidónie (1788), podporoval rozvoj trenčianskoteplických kúpeľov, kde usporadúval divadelné a hudobné produkcie. Na jeho panstve pôsobili kňazi zo Slovenského učeného tovarišstva (F. X. Hábel, A. Mesároš), podporil vydanie prác P. Adamiho a M. Kovačiča, dal preložiť a vlastným nákladom vydal príručku lekára I. Černaja o pôrodníctve ako pomôcku pre dedinské pôrodné baby, ako aj spis o liečení pohryznutia besným psom. Jeho vlastné literárne pokusy zostali v rukopise.

Ján Krstiteľ bol nábožensky horlivý a podporoval výstavbu cirkevných objektov; v barokovom slohu dal stavať kostol v Bobrovci. V roku 1758 bol prítomný v Ríme na pohrebe pápeža Benedikta XIV. a na korunovácií pápeža Klementa XIII.

Jeho manželkou sa stala grófka Sidónia Batthyáni, dcéra stoličného hodnostára Františka Batthyániho a jeho manželky Agáty, rodenej Stilfriedovej. 12. mája 1761 ich zosobášil nitriansky biskup Imrich Gabriel Eszterházy. Mal tri dcéry (Jozefínu, Máriu a Júliu) a troch synov; z nich Štefan (II.) sa stal posledným mužským potomkom rodu.

Ján Krstiteľ zomrel v Dubnici nad Váhom vo veku 62 rokov. Pochovaný je vo farskom kostole v Trenčíne.

Podľa kronikára Ladislava Pallaya bolo po postavení nášho kostola na jednej zo stien napísané: „Ave insigne orbis Lumensalus patriare decor populi“ („Buď pozdravená, svetlo sveta, zdar vlasti a ľudu“). Predpokladám, že kostol bol zvnútra len vybielený a podlaha urobená zo zmesi hliny a vápna, ktoré spo-

lu s malými okrúhlymi vetracími otvormi na klenbe dokázali prirodzeným spôsobom vysušovať vlhkosť.

Kostolné lavice boli položené na tejto hlinito-vápenatej zmesi až do polozenia súčasnej dlažby v roku 1986. Terajšia dlažba bola položená na predchádzajúcu, prekrytú vrstvou betónovej zmesi. Predchádzajúca dlažba však nesiahala pod lavice, tie boli stále položené len na zmesi hliny a vápna. Naspodku mali lavice drevenú podlahu. Aby sa zamedzilo unikaniu tepla cez okrúhle vetracie otvory v klenbe kostola, pristúpilo sa v tom istom čase k zatepleniu chrámu položením sklenej minerálnej vaty na povalu, pričom sa prekryli aj vetracie otvory. Tým sa však narušilo prirodzené odvetrávanie kostola a na klenbe sa začali tvoriť vlhké mapy nazrážanej vlhkosti, ako ľudia v chráme dýchali. Na toto sa predtým nemyslelo a keďže hrozilo, že od tejto vlhkosti bude poškodená nová výmalovka kostola a najmä päť novo zreštaurovaných kompozícií na klenbe (1987), museli byť prekryté vetracie otvory uvedené do funkčného stavu.

Náš kostol je postavený na suchom pozemku, čo bolo preukázané skúšobnou sondou pred začatím prác súvisiacich s odvzdušňovaním jeho základov. Mal to mikulášsky rodák, staviteľ nášho chrámu Jakub Drahný, pred tými viac ako 230 rokmi dobre premyslené. A že to aj s našimi predkami dobre urobil, o tom sa denno-denne presviedčali generácie pred nami, presviedčame sa my (dúfam, že stále vďační) súčasníci a ak bude svet svetom aj naďalej, tak aj naši potomkovia.

Na Liptove žili ľudia už 3500 rokov pred narodením Ježiša Krista. Uctievali vtedajšie pohanské božstvá. Dokazujú to archeologické výskumy, ktoré sa uskutočnili pred 45 rokmi v súvislosti

s výstavbou priehrady Liptovská Mara. Výskumy, ktoré sa robili v roku 2014 pred výstavbou diaľnice D1 v úseku Hubová - Ivachnová, to tiež potvrdzujú.

V jednom americkom kalendári z roku 1936 bol uverejnený zoznam najstarších, viac ako osemstoročných kostolov na Slovensku. Medzi nimi je uvedený aj náš kostol. Ak od roku 1936 odpočítame 800 rokov, dostaneme rok 1136. Približne sa to zhoduje s obdobím, keď kráľ Imrich I. (1174-1204), ktorý vládol v rokoch 1196-1204, založil Spišské prepoštstvo. Bolo súčasťou Ostrihomskej arcidiecézy. Prvým známym spišským prepoštom bol Adolf z Meranu. V zozname novozaložených fár z tohto obdobia je uvedená aj bobrovecká farnosť.

Súčasný Spišský biskupstvo so sídlom v Spišskej Kapitule vzniklo až v roku 1776. Vtedy vydala kráľovná Mária Terezia (1717-1780, panovala v rokoch 1740-1780) listinu o založení tohto biskupstva a Svätá Stolica ju v tom istom roku potvrdila.

Do obdobia okolo roku 1200 zaraďujem prvý bobrovecký kostol, o ktorom som sa už zmieňoval, a existenciu kláštora rádu templárov (červených mníchov) na vrchu, ktorý sa podľa nich doteraz volá Mních.

Rád templárov (Pauperes committiones Christi templique Salomonis - Chudobní ochrancovia Kristovi a chrámu Šalamúnovho) založil francúzsky rytier Hugues de Payens (1070-1136) spolu s ôsmimi ďalšími rytiermi v Jeruzaleme v roku 1119. Jeho úlohou bolo ochraňovať pútnikov z Európy na ceste k Božiemu hrobu.

Podľa údajov z roku 1198 monastéria templárov u nás oplývala veľkými majetkami, ktoré mali slúžiť na obranu viery v Ježiša Krista a uhorskej krajiny. Templári (hraničiari, červení mnísi) mali

svoju monsinériu na vrchu Mních pri Ružomberku s kostolom svätého Martina, na vrchu Havránok nad Svätou Marou a tiež pri rieke Dunajec na Spiši (dnešný Červený kláštor).

V roku 1312 pápež Klement V. rád templárov zrušil. Majetok rádu bol skonfiškovaný, mnohí templárski rytieri, aj najvyšší predstavitelia rádu boli obvinení z kacírstva, mučení a upálení. Historik Miloš Jesenský sa domnieva, že v Uhorsku templári neboli prenasledovaní: kráľ Karol I. Róbert z Anjou (1288-1342, vládol v rokoch 1312-1342) im umožnil vstúpiť do rádu johanitov z vďačnosti za hrdinstvo templárskych rytierov v bitke s Tatármi na rieke Slaná (1241). Pod vedením Jakuba de Mont Royal tam padli do posledného muža.

Dozvedel som sa, že pomenovanie vrchov Choč, Mních a Čebrať pri Ružomberku pochádza z obdobia zrušenia templárskeho rádu: Chod' (Choč), mních (Mních), žobrať (Čebrať). Čo im vlastne aj iné ostávalo?

Chcem sa ešte pár vetami vrátiť k mníchom, ktorí mali kláštor na našom Mníchu vo výške 1460 m nad juhozápadným úbočím Červenca. Červenec - rozsiahla zvlnená náhorná plošina východne od Babiek, spomínaný Mních, Mikov (Mníchov) jarok a Miková (Mníchová) neďaleko Chaty pod Náružím majú svoje pomenovania práve z doby templárov. Vtedajší drevený kláštor na Mníchu bol od Červenca chránený proti možnému útoku skalným opevnením z pieskovca. Z východnej a južnej strany ho strážili neprístupné vápencové bralá. Opevnenie zo strany od Červenca bolo na jednom mieste prerušené drevenou bránou, cez ktorú sa vstupovalo do kláštora. Práve v priestore tejto brány som ešte okolo roku 1970 našiel kôpku guľatých skaliek vo veľkosti snehovej gule a časť pieskov-

cových plochých kameňov z opevnenia. Guľaté žulové skalky a pieskovec museli byť na dolomitovo-vápencový Mních vnesené iste s veľkou námahou. Mnísi tieto okruhliaky používali buď do prakov, alebo len tak do ruky pri nutnej obrane. Dva takéto kamene a kúsok z pieskovcového opevnenia mám dodnes doma.

Ešte sa zmienim o ďalšom vchode do kláštora, a to o podzemnej chodbe z južnej strany od Mníchovho jarku spod jednej skaly, ktorá bola označená vykresaným krížikom. Bol to iste utajený vchod slúžiaci len v prípade veľkého nebezpečenstva pre kláštor ako úniková cesta. Túto podzemnú chodbu sa podľa Jozefa Kapitána v rokoch 1926-1927 pokúsili spriechodniť dvaja bobrovčania, Ján Trizna a Ignác Lojdl. Odkryli dva schody, ale ďalej sa neodvážili pokračovať. Anton Rak uvádza, že títo dvaja sa o to pokúšali už v rokoch 1890-1891.

Pokračovanie neskôr.

Ľubo Včela

K sviatosti birmovania

Otec biskup Andrej pri svätej omši, v ktorej sa udeľovala sviatosť birmovania

Foto: redakcia

Otec biskup Andrej Imrich pri udeľovaní sviatosti birmovania

Foto: Blahunkovci

Krátko po Veľkej noci mládež a niektorí dospelí nielen z našej farnosti prijali z rúk otca biskupa Andreja Imricha sviatosť birmovania. Na začiatku svätej omše boli otcovi biskupovi predstavení naši birmovanci. Spolu 74 veriacich. V hlave mi spontánne napadlo porovnanie s jedným filmom, v ktorom hárka vojakov má bojovať s obrovským množstvom nepriateľov. Bolo vybratých pár vojakov, aby čelili obrovskej presile. Samozrejme, po krátkom boji umreli. Ale ich odvaha a obetavosť spôsobili zjednotenie rodnej krajiny a neskôr dopomohli k porážke nepriateľov.

Napadlo mi, či aj naši birmovanci nájdú odvahu a silu hlásiť sa k Bohu podobne ako sa hrdinovia hlásili k obetavosti za svoje hodnoty vo filme.

Uvažoval som, či títo mladí budú nádejou pre našu farnosť, alebo sa k cirkvi alebo sa k cirkvi nebudú priznávať a najbližšie sa zjavia až pred uzatvorením sviatosti manželstva.

Počas kázne sa mi páčila myšlienka otca biskupa, aby sa ich správanie líšilo od správania spolužiakov, ktorí nie sú pokrstení a nechodia do kostola.

Práve o to ide. Život a správanie mladého kresťana musí byť pre spolužiakov a kamarátov veľkým výkričníkom. Nemal by byť nudný a kresťan by nemal byť ču-

GEORGIUS

Časť birmovancov po skončení slávnostnej svätej omše

Foto: Blahunkovci

dákom. Môže užívať život naplno, môže byť veselý, jeho zábava a trávenie voľného času môžu byť atraktívne, môže si vychutnávať výdobytky dnešnej doby, len pritom stačí, že bude rešpektovať nemenné hodnoty a nepôjde proti vlastnému svedomiu. Ale mnohokrát bude musieť ísť proti prúdu, bude musieť čeliť narážkam, ohováraniam, posmeškom, dokonca aj ponižovaniu zo strany kamarátov. Ak zostane neoblomný a nepoddá sa tlaku okolia, jeho životný štýl postupne nebudú pokladať za zbabelosť, začnú si ho vážiť a rešpektovať. Možno mnohí začnú premýšľať, čo je príčinou jeho správania a z čoho čerpá silu. A toto je víťazstvo.

Pri birmovke človek dostáva všetky potrebné dary, celý duchovný výstroj, aby bol dokonalým bojovníkom spásy. Duch Svätý si pri birmovke vždy splní svoju povinnosť.

Preto nám nezostáva nič iné, iba dúfať, že aj naši birmovanci slobodne prijali Boha do svojho srdca a rozhodli sa s ním spolupracovať.

Všetci môžeme urobiť jednu vec. Zahrnúť birmovancov do svojich modlitieb, aby pochopili, že birmovkou sa nič nekončí, práve naopak, všetko začína. Na cestu vykročili noví bojovníci spásy.

Stanislav P.

Odpustová svätá omša

Duchovný otec Martin Skladaný pri slávení odpustovej svätej omše

Foto: redakcia

Jednou z najväčších slávností, ktorú každý rok prežíva farnosť, je odpust.

Sviatok svätého Juraja sa slávi 24. apríla. Tento svätec je patrónom nášho kostola, preto je 24. apríl pre nás dňom odpustu.

Slávnostnú svätú omšu v tento deň slávil vdp. Martin Skladaný, správca farnosti Ľubica. Okrem neho prišiel aj Spolok šicerov z Ľubice. Spolok šicerov túto slávnosť navštevuje na pozvanie duchovného otca každý rok.

Titul kostola, teda odpustová slávnosť, sa slávi ako jedna z najväčších slávností daného kostola spolu s výročím jeho posvätenia. V nebi máme silného patróna a orodovníka u Boha.

Po svätej omši naši hostia spolu s kňazmi z okolia prijali pozvanie aj na slávnostný obed v blízkom penzióne.

redakcia

Svätá omša na Vápenici

Veriaci počas svätej omše na Vápenici

Foto: redakcia

Tohto roku sme v kaplnke na Vápenici nestihli sláviť svätú omšu priamo v deň slávnosti Zoslania Ducha Svätého, ale podarilo sa nám to až na Svätodušný pondelok.

Pán farár aj s organizačným tímom vyrazili z Bobrovca v dostatočnom predstihu, aby stihli všetko prichystať. Na čerstvom vzduchu, uprostred prírody panovala pokojná, harmonická atmosféra

Desať minút pred omšou si už väčšina ľudí hľadala to najvhodnejšie miesto na sedenie, vymieňajúc si bežné pozdravy a zdvorilostné otázky.

Všetko bolo pripravené. Obetný stôl a ambona umiestnené na dobre viditeľnom mieste, organ nachystaný aj so svojím majstrom. Pán kostolník, ktorý nás usmernil pri rozdelení čítaní a prosieb, už spokojne zapaloval sviece na oltári.

Zaspievali sme „Raduj sa nebies Kráľovná“ posledný krát v tomto roku a ukončili sme túto netradičnú slávnosť. Ľudia sa postupne rozprchli domov alebo na prechádzku do hory. Niekoľkí však ostali, aby sa ešte v tichosti pomodlili.

Miništranti nepomáhali len pri svätej omši. Po jej skončení sme spoločne všetko upratali do pôvodného stavu.

T. B.

Prvé sväté prijímanie

Duchovný otec Michal s prvoprijímajúcimi deťmi

Foto: redakcia

5. júna 2016 sa konala v našom chráme ďalšia veľká slávnosť. Prvé sväté prijímanie.

Prvé sväté prijímanie sa slávi vtedy, keď sa dieťa už samo od seba slobodne a vedome rozhodne, že chce byť kresťanom katolíkom, chce sa začleniť do Kristovej Cirkvi a chce sa začať od Ježiša učiť žiť ako On a spoločne s ostatnými katolíkmi a kresťanmi prijať za svoje poslanie, ktoré nám Ježiš v Cirkvi zveril.

Na znak toho dieťa:

- obnovuje krstný sľub, v ktorom uznáva svoju vieru v Trojjediného Boha a zároveň v ňom vyjadruje svoju vôľu byť pripojené k ľudu Novej Zmluvy - a v podstate tým túto Zmluvu s Bohom uzatvára,

- rozhoduje sa začať meniť svoj život tak, aby zodpovedal Evanjeliu Ježiša Krista a zákonom jeho Cirkvi,

- na znak toho pristupuje ku sviatosťi pokánia (svätej spovedi), ktorou toto svoje rozhodnutie spečatuje,

- po prvý raz sa plne zúčastňuje na sv. omši, ktorá je slávením Zmluvy medzi Bohom a človekom a na znak toho, že už patrí medzi ľud Novej Zmluvy, zúčastňuje sa aj na sv. prijímaní,

- začleňuje sa („prihlasuje sa“ :-)) do farnosti, ktorá je skonkrétnením Cirkvi v

GEORGIUS

Našej obci a od okamihu sv. prijímania sa už podieľa na jej živote, sláveniach (napr. sv. omše), poslaní a službe.

Tým sa u dieťaťa začína jeho „pokrstový katechumenát“, o ktorom Katechizmus hovorí: „Krst detí už svojou povahou vyžaduje katechumenát po krste. Pritom nejde len o potrebu náboženskej výchovy po krste, ale aj o nevyhnutné rozvinutie krstnej milosti pri raste osoby.“ (KKC 1231) a ktorý potvrdá až do prijatia sviatosti birmovania, ktorou sa ukončuje plné uvedenie dieťaťa (už mladého človeka) do kresťanského života.

V našej farnosti v tento deň prítúpilo k svätému prijímaniu 11 detí. Nech im túžba patriť Ježišovi vydrží počas celého ich života.

Martin

Informácie v článku boli citované z internetovej adresy <http://www.farar.inky.sk/1SPDietata.htm>.

Vypni telku, zapni seba 2016

Deti počas Vypni telku, zapni seba

Foto: redakcia

Pán nás požehnal aj tento rok, a tak sme mohli pre deti zorganizovať akciu s názvom Vypni telku, zapni seba. Počas celého týždňa nás po svojom hodinárstve sprevádzali svätí manželia Martinovci, rodičia svätej Terezky z Lisieux (1873-1897), ktorí nám každý deň predstavili jedného svätého.

V pondelok sme spoznávali svätú Ve-

Križ a ruky, ktoré vytvorili deti na fare počas Vypni telku, zapni seba

Foto: redakcia

roniku, odhodlanú ženu, ktorá riskovala svoj život, aby utrela Pánu Ježišovi krvavú tvár. Naučili sme sa, že statočnosť a poníženosť vo viere nám otvára brány Božieho kráľovstva. Tento deň sme prežili športovými aktivitami a spoločne sme si otlačili zafarbené ruky na stenu v stretkárni. Zakončili sme ho svätou omšou pre deti.

V utorok sme si uctili svätú Kateri Tekakwithu (1656-1680). Bola to pokrstená Indiánka z kmeňa Mohawkov. V dôsledku kiahní mala trvale oslabené zdravie, zhoršený zrak a zjazvenú tvár. Horlivo konala dobročinné skutky, starala sa o chorých a chudobných. Veľmi si cenila svätú omšu, bola skromná a láskavá. Po prvom svätom prijímaní sa celkom odovzdala Bohu. Po smrti jej zázračne zmizli jazvy z tváre. Popoludnie sme strávili v kultúrnom dome, kde sme sa naučili zábavný tanec a tak oslávili Boha.

Stredu sme prežili trochu netradične. S deťmi sme si nacvičili slávnostný sprievod na slávnosť Najsvätejšieho Kristovho Tela a Krvi.

Vo štvrtok sme spoznávali blahoslavenú Chiaru Luce Badano (1971-1990). Bola vymodleným dieťaťom. Rodičia ju učili nezabúdať na chudobných. Počas puberty veľa športovala, obľúbila si tenis, bicyklovanie, plávanie i korčuľovanie, milovala prírodu, učila sa hrať na klavír, počúvala Springsteena a U2.

GEORGIUS

Začala mať problémy s ramenom. Liečenie nepomáhalo, až jej neskôr diagnostikovali rakovinu kostí, nádor na siedmom rebre vľavo s metastázami v priľahlých mäkkých tkanivách. Zomrela tri týždne pred svojimi devätnástimi narodeninami. Pred smrťou sa úplne odovzdala Ježišovi. Počas tohto dňa sme sa učili základné slová ako prosím, ďakujem, dúfam atď. v maďarčine, španielčine, taliančine, nemčine, angličtine.

V piatok sme sa naučili niečo o blahoslavenom Pavlovi Gojdičovi (1888-1960), gréckokatolíckom biskupovi a mučeníkovi. Vyštudoval teológiu v Prešove. Keď štátna moc postavila gréckokatolícku cirkev mimo zákon a zároveň zakázala jej činnosť, bol biskup Pavol Gojdič zatknutý a internovaný. Začala sa tak jeho križová cesta mnohými väznicami bývalého Československa. Bol vystavený surovému fyzickému i psychickému nátlaku, ponížovaný, donútený vykonávať najťažšie a najpodradnejšie práce. Zomrel na následky zlého zaobchádzania. Opäť aj on úplne dôveroval Bohu. Veľkou túžbou biskupa Gojdiča bolo, aby zomrel zaopatrený sviatosťami a v deň svojich narodenín, a to sa mu splnilo. Obe túžby sa mu splnili. Deň sme strávili športovými a zábavnými aktivitami na fare, kde sme poďakovali Pánovi za nádherné počasie a spoločne sme sa stretli pri slávení svätej omše.

Sobota bola záverečným dňom celého podujatia. Začali sme svätou omšou, pri ktorej nás sprevádzal spevokol, nosili sme obetné dary, a tak vzdali vďaka Pánovi, že nás ochraňoval každý deň. Počas poobedia sme sa hrali a deti plnili úlohy na stanovištiach, kde dostali kúsok mapy, ktoré ich zaviedli k pokladu. Predvečerom sme si opekali a rozlúčili sme sa modlitbou.

Patrícia Jarošová

Stanovačka

Raňajky po stanovačke na farskom dvore

Foto: redakcia

Koniec školského roka sme chceli osláviť naplno. Nielen deťom, ale i animátorom už chýbala poriadna stanovačka. Aj keď počasie nám zo začiatku neprialo, cez spoločnú svätú omšu sa vyčiasilo, a po nej sme spoločnými silami postavili stany.

Na žiadnej stanovačke nesmú chýbať hry. Zahriali sme sa poriadnymi pretekmi. Keď deti vyhladli, začali sme opekať.

Na vytrávenie sme si zatancovali pár tancov, zasmiali sa pri hrách vo dvojici. Unavené deti sme poslali spať a začali sme prípravu na nočnú hru. O polnoci sme zobudili deti. Naháňačkou, vedomostnými úlohami a prácou v skupine sme ich zamestnali až do jednej. Deti, ktoré ledva stáli na nohách, s veľkou radosťou vchádzali do stanov.

Bdejúci animátori strážili vatru celú noc. Ráno sa deti mohli tešiť na teplé mlieko s guľčkami. Balenie stanov sme zvládli na jednotku a spokojní sme odchádzali domov.

Animátori

Púť do Smižian

Sobota 16. júla, z Bobrovca odchádza autobus s päťdesiatimi pútnikmi do Smižian. Svätýňa Božieho milosrdenstva bola cieľom púte liptovskomikuláškého dekanátu.

Do chrámu sme vošli Bránou milosrdenstva. Rozsiahle priestory sa rýchlo zaplnili pútnikmi. S úderom tretej hodiny začala krížová cesta. Po nej katechéza a prestávka, cez ktorú si pútnici prezreli v svätyni umiestnené dary pápežovi, svätému Jánovi Pavlovi II. V dvoch miestnostiach boli vystavené obrazy, knihy, sošky, oltárik a tiež veľké plátno s miniatúrami všetkých dovtedajších pápežov, od svätého Petra po svätého Jána Pavla II., v tvare rodostromu. Oproti chrámu, vo farskej budove, farská charita ponúkla pútnikom občerstvenie.

Druhá časť púte sa začala Korunkou Božieho milosrdenstva, ktorú viedol náš duchovný otec vdp. Michal Marlenga. Túto korunku nadiktoval Pán Ježiš sestre Faustíne ako modlitbu na odčinenie našich hriechov a zmiernenie Božieho hnevu. V nej prosíme o milosrdenstvo pre nás i celý svet. Do začiatku svätej omše bola k poklone vyložená Najsvätejšia Sviatosť oltárna. Medzitým si pútnici uctili relikvie svätých.

Svätá omša bola pre celé Slovensko prenášaná rádiom Lumen. Hlavným celebrantom bol dekan vdp. Stanislav Culka. Spolu s ním vysluhovali Sviatosť najsvätejšej obety – Eucharistiu ôsmi kňazi z nášho dekanátu. So svätýňou sme sa lúčili posledným pohľadom na veľký obraz Milosrdného Ježiša, ktorý visel nad oltárom. Bezpečne sme sa za spevu mladých a plní dojmov vrátili večer domov. Za zorganizovanie tejto mimoriadnej púte, ďakujeme nášmu duchovnému otcovi Michalovi Marlengovi.

Anna Olšovská